

твоитѣ врагове, увеличава тѣхната нахалность и намалява твоя куражъ. Положението на даскалъ Ботю бѣше такова прѣзъ първитѣ години на неговото заселване въ Калоферъ. По-сетнѣ, това положение ще се промѣни: по-сетнѣ, той ще стане всеобщъ любимецъ, идолъ за селото, както неговия синъ става богъ за България — защото той ще завладѣе сърдцата и умоветѣ. Днесъ, той е още абанджия, дързъкъ въ своитѣ капризи и смѣлъ, когато упражнява своитѣ права. Страхътъ и уважението прѣдъ по-силната култура сж явления неупорими, но, споредъ вулгарната психология, коя неземна сила е дала тие широки права на тоя абанджия? Въпросътъ е откритъ, или той се разрешаваше съ съмнѣния и догадки, тѣй изобилни тамъ, къдѣто лжчитѣ на знанието проникватъ бавно.

Прѣзъ деньтъ 25. декември тие догадки и съмнѣния бликнали като порой! Устата се разтворили, въображението дѣйствувало.

— Бѣше тя, думалъ нѣкой — още единъ трънъ.

— Какъ, белки мжжко! Дано излѣзе по-стока отъ оня — отземалъ другъ.

— Старата приказка е вѣчно права: крушката не пада по-далече отъ своя коренъ — додавалъ трети.

А въ запушената кръчма на горнята махала, астролозитѣ на село Калоферъ продължили разказитѣ на нѣкоя си извѣтрѣла жена, която разправяла прѣдъ чошмата на бждащия дѣда Паничка своитѣ снощни сънища и своитѣ прокоби... „Това ще е за чудо, казвала старата вещица: единъ сънь, боже упаци. Нѣщо като грамада, като Юмру-чалъ, високо до небето и обрасло съ хора, животни или друго. Изеднашъ, нѣкой дойде, гръмна и всичко се срива на земята. Да бѣше свети Илия — не, да бѣше човѣкъ, не — нѣкакво чудовище, ламя, звѣръ или подобно: стана цѣлъ хаосъ, цѣла олелия — сетнѣ свѣтна и...“ Но тукъ старата жена направила кръстъ и свършила съ своето „чудо“. Друга,